

Класократія — форма держ. упр. та устрою, спосіб, метод і принцип орг-ції та форм. управлінської еліти (національної аристократії), влада найкращих представників сусп-ва. Термін запропоновано В. Липинським (зустрічається у М. Кочубея) в його теорії укр. консерватизму (укр. монархізму). **К.** є таким способом сусп.-політ. орг-ції держ. влади, яка відзначається рівновагою між силами консерватизму та прогресу. **К.** виступає як одне з центральних понять у праці В. Липинського «Листи до братів-хліборобів» (1926 р.). **К.** є правовою, «законом обмеженою і законом обмежуючою» монархією, яка б вінчала соц. ієрархію та втілювала єдність нації і д-ви, обмежувала владу «аристократичної меншості». На чолі д-ви повинен бути монарх, влада якого легітимна і передається у спадок. Враховуючи недоліки монархії, з огляду на істор. традиції укр. народу, Липинський пропонував модель «трудової монархії» у формі гетьманату, заснованого на принципах конституціоналізму і демократії. Для Липинського еліта — активна меншість, яка створює д-ви і нації. Найкращим способом форм-ня еліти (аристократії) є залучення до її лав найкращих представників з різних класів, станів та прошарків населення.

Липинський визначає поняття класу (аристократії) на основі спільності традицій, способу життя, почуття солідаризму і фізичного споріднення. До основних класів він відносив промисловий (включно робітників), хліборобський, фінансовий, інтелігенцію. Кожний клас «знає» своє місце і призначення за наявності активної еліти, яка спирається на рушійну силу політ. процесу — клас хліборобів. **К.** повинна базуватися на принципах співробітництва всіх класів. Для класократичного сусп-ва є характерною спільна для всіх віра в божественні закони, спільна громад. мораль, яка заохочує трудову активність, високий рівень розвитку техніки й духовності, високий моральний авторитет «національної аристократії», яка керується встановленими законами.

С. Денисюк